

Samiliens Blomst

— af —
Mrs. Brentiss.

(Fortf.)

„Dor gerne vilde hun ikke have byttet det med Helens Opholdssted, hvor villig lagde disse trætte Lemmer til Hvile i denne bløde, rene Seng, hvor vis paa Lykke vilde hun ikke være i denne statelige Voksal! Men derfor Guds Fred har fundet Vej til dette gamle Hjerte, da vil det dog ikke misunde Helens Rigdom og Overdaadighed, og dette stakkels Barn vilde i sin nuværende Følelse af Glendighed gerne bytte al sit dyre Livs Luftus bort mod et Glimt af den Glæde, der følger og oplyser selv den fogeste kristne Sjæl.“

„Hvad Synd er der dog i at tage med til koncert, saa at hun behøver at tage det saa højtideligt,“ tænkte Helene. „Jeg har i Sinds at gaa, hvad hun saa siger. Hun kan blive hjemme og maade, jeg bryder mig ikke derom, jeg vil gaa.“ Der var dog noget i hende, der gjorde hende Modstand mod denne Uretfærdighed. Det sagde: „Du ved meget godt, hvorfor hun ønsker, at du for en Gangs Skyld skalde give Afkald paa en selv ustyrlig Glæde. Du lagde hende selv de Ord i Mundten, som hun sagde, ved din egen Bemærkning.“ Hun rejste sig hurtigt op og forlod Bærelset. Det var bleven mørkt, saa hun lagde ikke Mærke til Lucys Billet, der laa under Døren.

„Er du færdig til at tage med?“ spurgte hendes Moder fornuftigt, da hun traadte ind i Bærelset.

„Jeg bryder mig ikke om at gaa til koncerten. Lucy synes ikke at have lyst dertil.“

„Mon hun er bange for ikke at kunne taale Aftenlysten, nu hun ikke har været ud saa længe. Jeg vil selv en Gang tale med hende.“

„Jeg troede, kære Barn,“ sagde hun, da hun lidt efter traadte ind i Lucys Bærelse, „at det skulde være en Nødværdsel for dig at komme med os i Aften. Gøder du ikke meget af Musik?“

„Ja, ja, uendelig meget, og jeg har aldrig før været til koncert.“

„Helene maa da have misforstaaet dig, siden hun bildte sig ind, at du ikke ønskede at gaa med. Det er nu daa Tiden at klæde sig om, vi maa stonde os af Sted straks efter The.“

„Tager Helene med, Tante?“

„Ja, vist, men hun er heller ikke klædt om endnu. Jeg maa sige til hende, at der er ingen Tid at give bort.“

„Mon hun virkelig gaar,“ tænkte Lucy bedrøvet.

„Kan hun tage med og være glad derved?“

Hun klædte sig nu om, men hun vidste knap, hvad det var, hun hørte sig, og derpaa gav hun ned til The. Høsten Brigott burde være her, for at fætte dig i Netten,“ sagde Charles, da hun traadte ind i Bærelset.

„Hvad er der noget i Vejen?“

„Jeg, men du ser blot ud, som om du havde tabt dit Halsbånd.“

„Jeg ser ud, som om jeg ikke havde taget det paa,“ svarede hun leende og løb tilbage for at indhente det forfæmte.

Helene mødte hende paa Trappen, og hun søgte sig misforstaaet over, at Lucy kunde løbe saa glad omkring, naar hun vidste, hvor elendig hun var. Hun gif hende først uden et Smil til Hilsen og gif sigte ind til Vordet, ved hvilket hendes Moder nu havde taget Plads. Lucy saa imidlertid, da hun gif forbi Helens Bærelse, sin lille Billet liggende paa Gulvet, og da hun hastigt tog den op, bemærkede hun, at den var uaaet.

Hendes Pline hiltes med Taarer, og hun blev meget bedrøvet. Da hun satte sig tilfods, saa hun, at Helene havde et martyragtig Udseende, og at hun omhyggelig undgik at lagge Mærke til enhver lille Opmærksomhed, som Lucy søgte at vise hende. Naar hun talte, hørte Helene ikke, og vilde hun række hende noget ved Vordet, lod hun, som om hun ikke saa det. Da de fildisjt alle sad i Boguen, fornædes Helene. Hendes Bader holdt ikke meget af at vente paa sin Familie, han var altid punktlig og fordrede det samme af den. Han søb utaalmodig ind i Entreen, hvor hun stod med sin Hat i Haanden.

„Hvorfor lader du os vente?“ spurgte han lidt stærkt.

„Jeg tager ikke med, jeg foretrakker at blive hjemme,“ svarede hun.

„Hvorfor vil du nu ikke? Du har jo plaget for, at komme afsted hele Ugen.“

„Jeg vil ikke tage med, det er afgjort!“ Hun blev bange for sig selv, da hun talte saaledes til sin Bader. Han saa hellig misforstaaet ud og gif ud, idet han slog Døren heftigt i.

„Hvad kommer hun ikke?“ spurgte hendes Moder, idet Boguen lærte bort.

„Jeg, hun er bleven forbausende lunefuldt i den sidste Tid.“

„Ma, lad os ikke tage afsted uden hende, hun er vist ikke rask. Hun sagde ikke et Ord til mig om, at hun vilde blive hjemme, i det mindste ikke, da hun hørte, at Lucy tog med.“

„Hun er rask nok, hun har blot været i daarligt Humør over et eller andet. Jeg er vis paa, at hun allerede angær, at hun er bleven tilbage, og det vil være en god Lære for hende for Fremtiden.“

„Jeg vilde foretrakke at vende om,“ sagde Fru Whittier.

Han hoiffede noget til hende. Lucy syntes, at han lagde noget om, at de ikke „maatte stufte“ hende.

„Ma, bryd eller ikke om mig,“ udbrød hun.

Men hendes Onkel svarede ikke, og de lærte videre, alle meget ilde tilmode, men Lucy dog mest. Den glimrende, oplyste, tætslydte Sal klædede og opmuntrede hende. De ungdommelige Sangere, der alle var helt hvidfladede, og som sang Melodier, hvis Skønhed hun aldrig havde drømt om, syntes hende lig Himmelens Engle; hun indbildte sig næsten, at hun selv var der. Hvor meget mere vilde hun dog ikke have nydt det, havde Helene blot givet hende et Afkedsbrev, inden hun tog afsted, eller, hvis hun nu havde fiddet ved hendes Side, kærlig og glad, som hun plejede.

Hendes Tante lagttog hende og var fornøjet over hendes henrykte Opmærksomhed. Hun havde en haag Mistanke om, at ikke alt var Harmoni mellem hende og Helene; og hvis hendes Hjerte ubevidst lagde, at Lucy maatte have Uret, lad os da ikke smile. Gøemstalt behandle Barnet kaansomt, om ikke dets Moder.

Da de lærte hjem, spurgte Fr. Whittier: „Ma, Lucy, har den Aften været en Nydelse for dig?“

„Ja, en stor Nydelse,“ svarede hun.

„Jeg er bange for, at Helene ikke kunde have tagt det samme, derfor du var bleven udelukket fra en ventet Glæde,“ sagde hendes Tante i en halo spøgende, halo alvorlig Tone.

Lucy rødmede. Hendes Følelse rejste sig mod denne uretfærdige Mistanke. Hun var paa Nippet til at sige: „Det fortjente jeg ikke.“ Hun havde følt sig i en næsten opfyldt Tilstand ved alt det, som hun denne Aften havde hørt og set; nu kom Reaktionen. „Saaledes er Verden,“ fuffede hun sørgmodig, da hun lænede sig tilbage i Boguen og søgte at standse sine Taarer.

Høsten Helene er gaaet op paa sit Bærelse og ønsker ikke at blive forstyrret,“ sagde „Jorte Jacobs“, da Charles kaldte paa ham, for at han skulde aabne Døren for dem. Uden at lagge Tøjet fra sig gif den bekymrede Moder til Helens Bærelse. Hun fandt hende liggende paa Sengen, tilfjmeladende sovende; hendes Ansigt var hødt og opsvulmet, og at hun havde grædt, var tydeligt at se.

„Sover du, min Yndling,“ hoiffede Moderen.

„Jeg, Mama, jeg sover ikke, men du maa lade mig være alene denne Gang!“ svarede hun fortrædelig.

„Der er noget galt her,“ sagde hendes Moder, „og jeg maa vide, hvad det er.“ Hun satte sig paa Vordet og tog betænksom Hatten, Schawlet og Handskerne af.

Helene lagttog hende. Hun forstod den bestemte Mine, med hvilken alt dette blev gjort ganske rolig, og hendes trofaste Sind vaffes til Rive. „Jeg vil ikke tale et Ord mere,“ tænkte hun.

„Fortæl mig nu, hvad der er, kære Barn,“ sagde Fru Whittier, idet hun trak en magelig Stol hen ved Siden af Sengen.

Helene havde rejst sig fra sin hvilende Stilling. Hun sad nu oprejst i Sengen. Hendes Pline vare tunge, hendes Haar hang omkring i Ansigtet, det var fugtigt og i Lorden. Hun saa stift paa sin Moder, men var taag.

„Hvad er der i Vejen,“ vedblev Fru Whittier.

„Er der noget imellem dig og Lucy?“ Endnu ikke noget Soar. „Skal jeg finde Forklaringen i denne Billel?“ spurgte hendes Moder, idet hun tog Lucys Billet fra Vordet.

Helene lænede sig frem, for at se den. Doerraffelsen fuldfættede hendes Bestemmelse, ikke at vilde tale. „Jeg ved ikke, hvad det er,“ udbrød hun. „Og mig den,“ hun greb den ivrig, aabnede den, gennemløb dens Indhold og brast igen i Graad.

„Ma, jeg læse den?“ spurgte hendes Moder, som nu blev alvorlig bekymret.

Helene grad heftig og gav intet Soar, men da hun hørte, at Papiret rasede i hendes Moders Haender, gjorde hun ingen Anstregelse, for at hindre det, og Billelten var læst. En kærlig, rørende Appel var det, og det drog hendes Hjerte til Lucy, mod hvem hun søgte, at hun havde været uretfærdig.

„Ma, mit Barn, hvad kan du have gjort, for at bedrøve denne søde Pige saaledes,“ udbrød hun.

Helene var nu smeltet; hun forføjede at give en Forklaring, men Taarerne kvaalte hendes Stemme. Hun stod ud af Sengen og kastede sig i sin Moders Arme.

„Ma, Mama, jeg har været saa stug og uvenlig mod hende, blot fordi hun ønskede, at jeg ikke skulde tage med til koncerten.“

„Men jeg fortaar ikke, hvorfor hun ønskede, at du ikke skulde tage med.“

„Det er det værste af det hele, Mama. Det var fordi, at hun var bange for, at det skulde adspredde mit Sind fra noget bedre. Spørg hende Mama, og hun vil sige dig det.“

Fru Whittier gif straf til Lucy og sagde: „Jeg kan ikke takke Herren nok, fordi han har sendt dig til os; skal jeg sige til Helene, at du har tilgivet hende, ellers sover hun vist ikke i Nat.“

„Kære Tante, jeg har intet at tilgive hende; jeg vil blot tale et Øjeblik med hende.“

„Hvad de talte om,“ gif Fru Whittier ikke at vide, kun straalende Lucys Ansigt, da hun kom ud, og Fru Whittier gif ind til Helene. „Hørdan skal jeg saa Fred,“ udbrød denne. „Jeg har jo været saa stug, saa ond.“

„Tant paa Syneres Ven, mit Barn.“

„Mama, vil du ikke bede sammen med mig?“ Fru Whittier havde kun i sin Maaneder fundt den Lykke at kunne udøve sit Hjerte i Bøn for Herren: i Datterens Ord: „Bed med mig,“ opfyldtes hendes Bøn for hendes Barns Frelse; hun knælede ned og bad med og for Helene. „Bed korsets Fod hos Jesus er min Plads,“ hoiffede Helene, da hendes Moder sagde God Nat til hende. Dmng og angerfuld gif hun i Seng den Aften; hun havde fundet den Hofe, der voffede i Dølen, hun underlig, at den, der en Gang har været i Dmngghedens Døle, nogen Sinds kan langes op mod Vjergets Lov.

Næste Morgen gif Helene først ind til Lucy og fortalte hende, at hun aldrig kunde glemme, hvorledes hun havde kranlet hende; hendes næste Besøg gjaldt hendes Bader, hvem hun ogsaa snart blev forsonet med. Fra den Dag ofrede Lucy sig ganske for sin Kusine; naar de læste Bibelen sammen, søgte hun fladig at fremholde Guds rige Forjættelser for hende, for at hun med dem kunde være rustet til at tilbagevise Djævelens Forsøg paa at rocke hendes Tro og røve hendes Glæde ved at vise hende mange Spøder. Saaledes gav hun sig ind under Randens Paavirkning og kom Skridt for Skridt frem paa Helliggættens Vej; hun var saa glad, naar hun saa Marias Plads havde Lov til at løfte til Jesus Tale gennem en af hans Benneres Mund. Nu var der ingen Fare for at hun skulde blive stadt af Søndheden; hun høje sig som et Barn for Guds Ord, hun vidste at: „Uden B omvender eder og blider som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Lucy glædede sig over, at selv Høsten Brigott blev modtaget med af den Aletle og Uerdybighed, der tilkom hendes Alder og som Dame af Stand.

Helene syntes, hun begyndte at læse et nyt Liv,

hun indaandede en ny, hellig Luft; med den første Kærligheds Barne fluffede hun sig til sin Frelser og hans hellige, kjær til sin Kusine, der havde været et Medstads i Herrens Gaand til at frelse en Sjæl fra Døden.

XIV. Rejseplaner.

Lucys Hølbred gif fladig fremad, saa at der nu var Rejlighed for hende til at tilfredsstille sin Vængsel efter Kundskab; under hendes Eggdom var det, som om hun var ganske ligegyldig for alt, hvad der hed Væbning; men ikke saa snart var hun bedre, for hendes Interesse atter vaagnede. Hun var fra sit hjem vant til Orden og Puntlighed, hvad der nu kom hende til Gode; hun inddelte sin Dag efter en bestemt Plan, hvorved hun vandt mere Tid. Helene derimod kaffede sig over religiøse Bøger og delte sin Tid mellem Læsning af disse og Bøn. Hun traf sig mere og mere tilbage fra sine Veninder, ja endog fra sine allernærmeste og kuffelige Væger og delte sin Tid mellem Læsning af disse og Bøn. Hun traf sig mere og mere tilbage fra sine Veninder, ja endog fra sine allernærmeste og kuffelige Væger og delte sin Tid mellem Læsning af disse og Bøn.

Der blev nu Tale om at rejse paa Landet; Lucy langtes efter at komme hjem; men da Bestemmelsen var, at Familien Whittier sammen med Lucy skulde rejse til et Vadeled, fordi Fru Whittier mente, at Sølliten var styrkende, og da denne Rejse saa længe var indøjet med Glæde, vilde hun ikke udlatte sit Puske om at komme hjem. Høsten Brigott vilde rejse ind ad Landet og opsøge et Sted omgivet af Bjerge, hvor hun kunde tilbringe sin Sommer; hun vilde saa gerne have Lucy med sig, og da hun sammen med Fru Lee gjorde Afkedsbrev, fremkom hun med sit Puske, der mødte den første Modstand hos Fru Whittier, hvorpaa hun udbrød i en Klagesang over sin Ensomhed: „Hvor kunde jeg dog ogsaa tro, at en ung Pige som Lucy skulde have lyst til at rejse med mig. Uden Forældre, uden Søstrende, ensom maa jeg vandre min Vej, fan jeg ventte mig andet end Ensomhed!“ Lucy blev rødt ved at høre den gamle Dames Klage, hun søgte sig tilfjndet til at lagge sine Arme om hendes Hals og sige til hende, at hvis det stod til hende, rejste hun gerne med hende, hvorhen hun ønskede; men hun lod det blive ved en stille Vælfølelse.

Lidt efter rejste Fru Lee sig for at tage Afkeds, Høsten Brigott tog Lucy til Side og hoiffede til hende: „Hvis jeg nu opgav min Rejse og fulgte Dem til Vadeledet, vilde De saa være ked af det og ønske mig langt borte, hvor mig ganske oprigtig paa det?“

Lucy svarede, at i Steden for at være ked deraf, vilde det tværtimod glæde hende.

„Tak, lille Ven, jeg tager nu alligevel ikke med, jeg havde min lyst til at høre Deres Mening, og nu harvel, gid vi snart maa mødes.“

Om ogsaa Lucys Soar til Høsten Brigott havde været arligt og oprigtigt, sølte hun sig dog lettet ved, at denne ikke rejste med dem; men hun var paa den anden Side heller ikke tilfreds med sig selv: „Gid jeg dog havde mere af min Frelseres Sind,“ fuffede hun, „han gjorde ikke Forskel paa Menneftene, hans Pline opgaar ifjert Høsten Brigotts gode Sider, derfor er hendes Liv heller ikke saa ensomt, naar det har hans Bælfølelse.“

XV. Ved Vadeledet.

„Tror du, at jeg i den Tid, vi opholde os her, kunde lære at male?“ spurgte Lucy en Dag, hun og Helene sad ved Strandbredden; denne i Hærd med at flette en Maatte til Høsten Brigott, og hin optaget af en Bog.

„Vil du virkelig lære at male, hvad Nytte mener du at have deraf?“

„Jeg tænker ikke saa meget paa det nyttige, som paa den Glæde, det vil være for mig, desuden tror jeg at have lidt Anlæg for at male.“

Helene saa alvorlig og tankefuld ud, endelig lagde hun: „Jeg har saa vanffelig ved at felle mellem Net og Uret, du rev mig bort fra mine Bestemmelser; ikke mere at male, ved dit Puske om at lære det.“

„Hvis jeg ikke havde haft min Bader, var det gaaet mig paa samme Maade; jeg gif endogjaa saa da vidt, at jeg ikke vilde have andet end den allertarelligste Koff; jeg syntes ogsaa den Gang, at det var Synd at lærje efter menneftelig Kærdom og Kundskab; men min Bader rev mig bort fra disse Bildefærelser ved at vise mig, at naar Gud har givet os Ener og Anlæg i forskjellige Retninger, har vi ogsaa Lov til at bruge dem i Herrens Tjeneste og til hans Væge; det bliver først Synd, naar vi sætter det jordfke paa Herrens Plads og glemmer ham over det.“

Efter nogen Betænkning lagde Helene: „Jeg skal lære dig at male saa godt, jeg kan; hvad der nu staar dimfult for mig, vil nok senere komme til at staa flarere og tydeligere.“

Ser blev de afbrudt af Fr. Whittier, der kom med Breve til Lucy; der var et stort Brev fra hendes Moder, hvori Kathy og Nebekka havde skrevet et Par Linier og et mindre fra Arthur. Ved at læse disse Breve vaffes den gamle Sjemme hos hende og Tanken om, at de trængte til hende derhjemme, men hun ikke vilde skrive det; hun syntes ikke, at det var rigtig af hende at hvile i saa mange Maanedes, naar de havde saa meget at gøre hjemme.

Arthur's Brev aabnede en inderlig Bedrøvelse. „Kære Lucy,“ skrev han, „du kan tro, jeg har meget at fortælle dig, meget som du ikke vil blive glad over; hvor det er godt, at jeg har dig at betro min Sorg til; Bader og Moder har saa mange Besøgninger, at jeg ikke nemner at bedrøve dem med mere, derfor maa du

høre paa mig, og jeg ved, at du vil dele min Sorg. Forleden Dag fandte Bader John til S —, hvor han skulde besøge nogle Veninder; paa Vejen dertil havde han truffet nogle Drengene i hans Alder, det var intet Selskab for ham, thi de var raa og ubannede; de fortalte ham, at de skulde til Søs, og skildrede Sømandens fri, ubundne Liv, som det var efter deres Opsættelse, med saa stærke Farver, at John straks fik den Tanke, at ogsaa han vilde til Søs, og han er nu ikke til at rocke fra den Bestlutning.

Hu har Fr. Robbins tilmed tilbødt John at læse med ham, saa at han kan blive optaget paa Skollegiet, thi han tror, at han kan læse Gøner, at der kunde blive noget stort af ham, men John vil ikke, han har nu bestemt, at han vil til Søs; jeg har forføjat at overtale ham til at opgive det ved at foretjille ham, hvor raa og ugudelige Sjøfolk i Kongelen ere og bedt ham vende i det mindste til du kommer hjem; hvis han ikke vil, er det min Bestemmelse at gaa med ham, for at han kan have en hjælpende Gaand paa den forefulde Vej, han vil flaa ind paa.“

Under Arthur's Brev havde John selv skrevet et Par Linier. Lucy udbrød sig over Tonen, de var holdte i, det var ikke, som om det var et Barn, der havde skrevet dem. Hun satte sig straks til at skrive til John, for om muligt at rive ham bort fra den Bæge, der truede ham; hun bad ham ikke at tale derom, for hun kom hjem, ja, i sin Yver lovede hun ham, at naar han var gammel nok til at rejse alene, da at give ham Pengene til en lang Rejse; hun mente ved at sælge Albet, kunde hun saa Midler dertil; med den Hensigt for Næ gemte hun det og vilde ikke mere gaa med det.

For Lucy blev de Maanedes, de skulde tilbringe ved Vadeledet, lærerige; hun kom sammen med mange forskellige Mennefter, hun var jo saa ung endnu og saa lidt vant til at være blandt fremmede, hvorfor hun tog kun lidt Del i Samtalen, men nøjedes med at ansjille Betragtninger for sig selv. En Dame var tarvelig klædt, en anden pyntet, en holdt af Selskabslighed, en anden foretrak Ensomhed, en holdt af at ødsle og fraøbe, en anden gav den spartanske Mærkedelighed Fortrin, og saaledes er det altid, lige saa mange Mennefter, lige saa mange forskjellige Meninger og Anskuelser. Hun saa, at hvert Mennefte har sine Bæle, men ogsaa sine gode Egenskaber og Dyder. Studiet af Masher af Væger vilde ikke kunne have givet hende det Syn paa Menneftene, som hun fik ved dette Ophold.

Men var det til Gavn for Lucy, blev det til Stæde for Helene, fordi hun saa alt for overfladisk paa alt; hun lagde Mærke til, at mange, som bekendte Kristus, tillod sig noget, som hendes Samvittighed forføjede hende, derfor begyndte hun at tro, at hun var for streng mod sig selv. Havde hun før truffet sig tilbage fra Verdens Selskabelighed, saa sølte hun sig atter tiltruffen af den, hun mente, man bør tude med de Ude, man er blandt. Hun blev lunken og ligegyldig med at bede, hun glæmte sin daglige Andagt, hun havde ikke Tid dertil; hun saa paa, hvad andre gjorde, og saa handlede hun paa samme Maade; „jeg vil ikke være bedre end de andre,“ trøstede hun med. Dog blev Lucys Ekfempel til stor Nyttelse for hende og bevarede hende fra at drive med Strømmen; hun saa, at hendes Op-gave var at tjene Gud og gøre selv de mindste Ting for hans Ansigt, ikke for at vinde Væge af Mennefter, men af Kærlighed til ham.

„Hvor jeg vil være glad, naar vi om saa Uger rejser herfra; Papa er nødt til at rejse til den Tid, og vi skal rejse med, glæder du dig ikke?“ lagde Helene en Dag til Lucy.

„Ja, jeg langes, gid de Uger snart var forbi.“

„Naar vi kommer hjem, skal vi gaa paa Kurfus hos Fr. Jackson, han er en dygtig Lærer.“

„Ja, men, jeg skal rejse hjem, saa snart vi kommer til Bøen, jeg skal slet ikke gaa paa Kurfus.“

„Nu fortaar jeg dig, det var Tanken om at rejse hjem, der var Grunden til din Glæde; men du tager fejl, thi Papa rejser, at han har skrevet til din Bader om at gaa Lov at beholde dig.“

„Jeg maa rejse hjem, jeg har lovet at komme først i Oktober.“ Lucy kunde ikke tænke sig at være længere hjemme fra, hendes Moder kunde vist ikke undvære hende, hun var jo nu rask, hun var ogsaa saa bange for John; der var saa meget, der drog hende til Hjemmet.

„Papa har skrevet til din Bader om at komme hertil, saa snart han kunde, for at alt kunde blive ordnet paa bedste Maade,“ sagde Helene efter en Pause.

„Bader kan ikke rejse hjemmefra paa denne Tid.“

„Men han er nu alligevel kommen,“ lagde Helene, ude af sig selv af Hentyttelse, idet hun kluffede Døren op til Sivedærelset, og Fr. Grant traadte ind.

Lucy kunde ikke straks fatte det, den stærke Sindsbevagelse fik Høsten til at forpinde fra hendes Ansigt, Glæde og Doerraffelse stod praget i hendes Ansigt, og Fr. Grant syntes aldrig at have set hende saa smul som nu.

„Hørdan kunde du komme hjemmefra, hvor længe bliver du, kommer du for at hente mig?“ spurgte Lucy; men hun fik intet Soar paa sine Spørgsmaal, thi hendes Bader fatte hende paa sit Skød og omfavnede den Datter, han saa længe havde maattet undvære.

Fr. og Fru Whittier og Helene fluffede sig nu til dem, og Dagen gif behagelig for dem alle; der var saa meget at tale om, saa mange Oplevelser at fortælle, at Lucy helt glæmte sin Sorg, og endnu glædere blev hun, da hendes Bader om Aftenen, da hun sagde Godnat til ham, spurgte hende, om hun i Gøbet af næste Dag kunde være rede til at rejse med ham hjem. Et hurtigt „Ja“ gif ham til at smile, men gjorde Helene bedrøvet.

Lige siden sin Ungdom havde Fr. Grant ikke gjort nogen Rejse for sin Fornøje, hvorfor alle den næste Dag kappedes om at gøre alt saa behagelig for ham som muligt; der blev arrangeret Tejl- og Spaeretur; men var det en Glædesdag for Lucy, var det ogsaa en Dag, der blev af Betsyndning, thi det blev bestemt, at hun endnu en Tid skulde blive hos sin Onkel for at blive uddannet sammen med Helene; alle, undtagen Lucy var glæde derved.

Som Soar paa hendes Klage: „Moder trenger til mig,“ gav hendes Tante hende et lille Brev, der indeholdt, hendes Moders bedste og inderligste Anifer og hendes Samtulle til at blide i Onkelsens Hus og gaa paa Kurfus sammen med Helene. Lucys første Tante var Tak til den Gud, der opfyldte hendes Puske, den næste Tak til den Onkel og Tante, der gjorde saa meget for hende.

(Fortf.)